

Chương 2

“**T**hứ Bảy tuần trước, tôi đã ngồi đối diện một người đàn ông rất quyền rũ, giả vờ làm thiếu nữ e thẹn đến đòi anh ta một chiếc 6S.”

Bác sĩ tâm lý Ngô Dụng ngồi trước mặt cô cúi đầu ghi một dòng chữ lên giấy, “Rồi sau đó?”

“Sau đó anh ta nói: Cô không đáng tiền một chiếc 6S.” Lúc Vụ Mang Mang nói câu này có vẻ kích động, “Anh nghĩ là với dung mạo của tôi, một buổi tối lẽ nào thật sự không đáng chút tiền mua 6S sao? Dù gì cũng là cấp bậc nữ thần mà?”

Ngô Dụng không nói gì, anh biết thực sự thì Vụ Mang Mang cũng không cần anh nói.

“Nghe nói thông thường đưa một cô nữ sinh đại học trẻ trung xinh đẹp xuất hiện nơi công cộng cũng phải hai ngàn tệ. Nhưng đây là lần đầu tiên của tôi mà.” Vụ Mang Mang biện hộ.

Ngô Dụng lại cúi xuống ghi một dòng chữ.

“Lẽ nào không nhìn ra tôi vẫn là gái trinh sao?” Vụ Mang Mang đứng lên, “Chẳng phải người đàn ông có kinh nghiệm có thể nhìn hình dáng lông mày, tư thế đi của người phụ nữ để đoán cô ta có phải là gái trinh hay sao?”

Ngô Dụng khum tay che miệng, khẽ ho một tiếng, “Cô xem tiểu thuyết nhiều quá đấy, không tốt cho bệnh tình của cô đâu, rất nhiều tiểu thuyết đều là bịa đặt, cho dù cô có xem cũng phải cố gắng không để bị ảnh hưởng, đừng đắm chìm quá sâu.”

“Nhưng thần thiếp không làm được.” Vụ Mang Mang ôm ngực, nước mắt rung rung.

Được lại diễn rồi.

Ngô Dụng lại cúi xuống ghi mấy câu rồi hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Gì cơ?” Vụ Mang Mang sững người rồi thu lại cảm xúc ngay trong tích tắc, “Anh hỏi phản ứng của tôi đúng không? Đương nhiên là tôi thấy bị tổn thương lòng tự trọng, rất tức giận chứ. Nhưng anh biết tôi mà, tôi không có sở trường trở mặt với người khác, sau đó trùng hợp là cô gái đi cùng Bản Giới Hạn tiên sinh quay về.”

“Tại sao lại dùng từ ‘cô gái đi cùng?’” Ngô Dụng xen vào.

“Vì anh ta nhìn cô gái đó rõ ràng không có kiểu tình cảm thân mật như bạn trai nhìn bạn gái.” Vụ Mang Mang nói rất rành rẽ.

“Ừ, thế sáu đó?” Ngô Dụng hỏi tiếp.

“Anh biết tôi mà, vào lúc đó thường thì tôi sẽ dùng diễn xuất trả thù anh ta. Nên trước mặt cô gái đi cùng, tôi đã nói với Bản Giới Hạn tiên sinh...”

Vẻ mặt của Vụ Mang Mang lúc đó rất chuyên nghiệp, cảm xúc kìm nén cũng rất kịp thời, nước mắt từng giọt từng giọt rơi ra, kỹ năng này cô luyện đã rất lâu, có thể so với cô chắc chỉ có kỹ thuật khóc của dì Lưu Tuyết Hoa - nữ chính của má Quỳnh Dao - mà thôi.

Lúc đó...

Vụ Mang Mang một tay ôm bụng, nước mắt cứ từng giọt rơi xuống, lặng lẽ đẹp đẽ mà thê lương vô cùng: “Xin anh đó, nếu bị bố mẹ em biết thì chắc chắn sẽ đánh chết em mất. Em sẽ không bám theo anh, anh đến bệnh viện ký tên giúp em được không?”

Vụ Mang Mang nói xong câu đó mới “ngu ngơ” nhận ra cô gái đi cùng Bản Giới Hạn tiên sinh đã đi đến cạnh cô, cô đứng lên, nhìn cô gái kia, rồi lại nhìn Bản Giới Hạn tiên sinh, vẻ đau thương tuyệt vọng trên gương mặt rất khoa trương và rõ rệt, cô ôm mặt định chạy ra ngoài.

Chân vừa chạm đất, chuẩn bị chuẩn đi thì ngờ đâu Bản Giới Hạn tiên sinh đã chụp lấy cổ tay cô, “Muốn chuẩn, hử?”

“Vụ tiểu thư?”, lúc này đối tượng xem mắt của Vụ Mang Mang là Cao tiên sinh cũng xuất hiện.

Làm sao chỉ hình dung bằng một chữ “loạn”?

Ngô Dụng ngẩng lên nhìn Vụ Mang Mang, thấy cô rơi vào trạng thái trầm tư kỳ lạ càng tò mò kết quả sau cùng hơn, tuy Mang Mang là bệnh nhân của anh nhưng Ngô Dụng phải thừa nhận rằng những câu chuyện của cô mang lại tính giải trí rất cao cho công việc của anh.

“Về sau thế nào?” Ngô Dụng hỏi tiếp.

“Về sau? Vụ Mang Mang kích động ngồi bật dậy, “Bác sĩ Ngô, anh nói xem Bản Giới Hạn tiên sinh sao chẳng có chút khiêu hải hước nào thế? Chẳng qua chỉ là một trò đùa mà anh ta lại coi là thật?”

Ngô Dụng hỏi: “Anh ta làm sao?”

“Anh ta gửi giấy của luật sư đến cho tôi, bảo tôi làm tổn hại danh dự của anh ta ở nơi công cộng.” Vụ Mang Mang cười “hà hà” hai tiếng, “Chuyện nhỏ như con thỏ mà lại gửi giấy mời cho tôi. Anh biết luật sư của anh ta là ai không?”

Ngô Dụng không biết, anh vốn không quen thuộc với giới luật sư.

“Trưởng Đại Trạng!” Vụ Mang Mang nhấn mạnh cái tên này, “Đại Trạng một ngàn đô la một giờ đồng hồ của thành phố ta, mà lại gửi giấy mời cho tôi.”

Lương giờ cao vậy, lần này xem ra Vụ Mang Mang đã chọn đúng người không nên chọn rồi.

Ngô Dụng nhìn Vụ Mang Mang, quả nhiên cô lại ủ rũ nằm xuống sofa, “Bố mẹ tôi đã biết chuyện này rồi, tiền tiêu vặt ba năm tới đã bị cắt. Tiền bồi thường hơi cao, nói không chừng lúc ra tòa còn phải nhờ bác sĩ Ngô ra làm chứng, chứng minh tôi là người thần kinh không bình thường.”

Ngô Dụng cau mày, “Sao lại tới nỗi ra tòa, không thể hòa giải sao?”

“Đôi phương không chấp nhận! Bố mẹ tôi đang chạy vạy nhờ cậy các mối quan hệ”, Vụ Mang Mang nhún vai.

“Có phải cô còn gì chưa kể tôi nghe?” Ngô Dụng hỏi, “Mang Mang, nếu cô không thể mở lòng với tôi thì tôi rất khó tiếp xúc với nội tâm của cô.”

Vụ Mang Mang bĩu môi ừ ừ, “Chỉ là sau đó bố tôi biết tôi chọn đúng vào Trưởng Đại Trạng thì mắng tôi một trận lên bờ xuống ruộng, khó khăn lắm mới ngồi xuống thương lượng với anh ta, tôi lại không tìm được mà diễn tập tiếp theo, lại còn ám chỉ trên Weibo¹ của tôi nữa.”

“Vẫn là chuyện đùa trẻ?” Ngô Dụng thở dài.

“Vâng”, Vụ Mang Mang gục đầu, “Haizzz, anh biết đó, dù sao tôi cũng được xem là người nổi tiếng trên Weibo, tuy chưa được đánh dấu V lớn, nhưng cũng có đến mấy chục vạn người hâm mộ. Nên chuyện bung bét hết cả, kết quả bố mẹ tôi tin thật đã diễn cảnh ép hôn, chọn gặt Bản Giới Hạn tiên sinh, hòa giải vô hiệu, tội thêm một bậc.”

Sau khi trầm tư hồi lâu, Vụ Mang Mang lại lên tiếng, “Bác sĩ Ngô, anh không xem tin tức giải trí đúng không. Có lên Weibo không?”

“Ôi”, Vụ Mang Mang nói, “Con người ta khi đã đen thì uống nước lọc cũng bị giắt răng. Cái cô gái đi cùng Bản Giới Hạn tiên sinh ấy, khi đó tôi có nhìn

qua, cảm thấy hơi quen nhưng nhất thời chưa nhận ra. Kết quả, anh biết cô ta là ai không? Là Đồng Khả Khả đấy!”

“Con người thật của cô ta và khi ở trên phim rất khác nhau, nhưng mà khi không có ánh đèn sân khấu cũng đừng khác quá vậy chứ. Lúc đó tôi thực sự không nhận ra cô ta, tôi vốn không thích cô ta. Kết quả sau đó không hiểu sao chuyện này bị paparazzi phát hiện, nói Đồng Khả Khả bị Bản Giới Hạn tiên sinh bỏ rơi, mà niềm vui mới của anh ta, chính là tôi.” Vụ Mang Mang chỉ vào mũi mình, “Nói tôi lấy chuyện mang thai ra để chèn ép.” Vụ Mang Mang chìa tay, “Anh biết đó, lần này to chuyện thật rồi.”

“Fan của Weibo tôi từ hơn ba mươi vạn nhảy lên đến chín mươi mấy vạn, tuy đa phần là đến tìm tôi để lật mặt.” Vụ Mang Mang bực bội túm tóc, trước kia cô cũng từng khoe giàu trên mạng, chụp những tấm hình đẹp, khoe những chuyến đi du lịch hoặc thức ăn ngon... thì thoảng cũng có người nói này nói kia nhưng chưa từng gặp một nhóm anti đông như thế.

“Tuy bên báo đài đã yên, nhưng cái thứ Weibo này thì không phòng trừ được, vẫn còn nhóm bạn chết tiệt. Về sau tuy đã xóa rồi nhưng tóm lại vẫn còn vết tích.” Vụ Mang Mang đau khổ nhìn móng tay, nó lấp lánh, thon dài, để lộ phần móng mới mọc dài ra mà lớp sơn không che được, thật không thể chịu đựng thứ không hoàn hảo này, nhưng nghĩ lại ví tiền của mình, một tháng của cô chỉ có mấy ngàn tệ, trả tiền quản lý, tiền đậu xe, điện nước củi gas, tiền điện thoại, internet, trả lương cho dì giúp việc linh tinh mục tinh ra, thì chỉ có thể mua “tiểu thiên sứ” mỗi tháng phải có của phụ nữ, những tháng ngày sau này thật là u sầu!!!

“Bác sĩ Ngô à, cuộc sống vui vẻ của tôi đã bị bố tôi phá hủy hoàn toàn rồi, thẻ phụ của thẻ tín dụng cũng bị thu hồi hết, chỗ của anh chắc là nơi giải trí duy nhất của tôi trong một năm tới rồi, xin anh đẩy cho tôi biết bố tôi sẽ móc tiền ra trả hóa đơn của anh chứ?” Vụ Mang Mang nói với vẻ đáng thương.

Ngô Dụng cất giấy bút đi, “Được rồi, thời gian của buổi tư vấn hôm nay đã kết thúc, lát nữa tôi còn một cuộc hẹn nữa, tôi sẽ nhờ y tá Bạch đưa cô xuống dưới.”

Vụ Mang Mang đi đến cửa, quay đầu lại nhìn Ngô Dụng vẻ vô vọng, Ngô Dụng biết cô nàng này vẫn đang diễn kịch nhưng cũng đành đồng ý, “Buổi hẹn trước tuần sau, cho dù bố cô không thanh toán hóa đơn giúp cô thì tôi cũng cho cô nợ lại.”

Vụ Mang Mang “hừ” một tiếng, “Tôi còn tưởng anh sẽ miễn phí cơ đấy.”

Tuần sau cùng thời gian, Vụ Mang Mang đến văn phòng Ngô Dụng y hẹn, cô rút bừa túi xách trong tay đi, đá văng đôi giày cao gót trong không trung một cách mất hình tượng, sau đó quăng mình vào sofa.

Ngô Dụng thấy trạng thái đó của Vụ Mang Mang thì cầm bút lên ghi vài câu, “Hôm nay sao lờ đờ thế, chuyện lần trước vẫn chưa giải quyết à?”

“Giải quyết rồi. Bố mẹ tôi nhờ đủ mối quan hệ, cuối cùng đã hòa giải với Bản Giới Hạn tiên sinh, phải đền tiền. Bố tôi đã bán xe tôi đi để đền đây.” Vụ Mang Mang nói đến chuyện đó càng thấy tinh thần tuột dốc, nước mắt trào ra, “Hummer của tôi đáng thương quá.”

“Bán đi cũng tốt, thực ra Hummer không thích hợp lái trong thành phố, tốn xăng lắm.” Ngô Dụng nói theo lương tâm.

“Nhưng tôi không thiếu tiền mà”, Vụ Mang Mang nói bằng một giọng diễn kịch đau khổ rất khoa trương.

“Bác sĩ Ngô, anh không thể tưởng tượng nổi lúc người ta nhìn thấy chiếc Hummer dữ dằn đó, rồi nhìn thấy tôi yêu kiều dịu dàng ngồi trong buồng lái đâu, sự khác biệt và so sánh đối lập nhau cực độ đó khiến vẻ mặt họ rất thú vị. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt đó là tôi sẽ thấy vô cùng kích động, hưng phấn.”

Hồi ức khiến Vụ Mang Mang hào hứng một giây, sau đó lại chìm vào cảm xúc sa sút hơn nữa, “Nhưng bây giờ thì chẳng còn gì nữa.” Giọng của Vụ Mang Mang thấp đến mức như tiếng khóc.

“Thế gần đây cảm xúc của cô là gì?”, Ngô Dụng hỏi.

“Mất hứng, đủ loại mất hứng. Từ sau khi nhận được giấy của luật sư, mỗi lần tôi muốn diễn lại nảy sinh chướng ngại tâm lý, đến nỗi không tài nào phát huy hết khả năng được.” Vụ Mang Mang có phần buồn bã, nhìn Ngô Dụng cầu cứu như người chết đuối vớ được cọc: “Bác sĩ Ngô, anh nói xem tôi phải làm sao? Nếu ngay cả sở thích duy nhất của mình mà cũng mất đi thì tương lai tôi sẽ thành thế nào đây?”

Ngô Dụng đang định nói thì bị Vụ Mang Mang khoát tay cắt ngang: “Tôi biết, tôi biết hết, tôi còn mắc chứng khao khát yêu cầu được quan tâm một cách cực đoan, mắc chứng đói khát quan hệ xã giao trên mạng, và cả thói hư vinh vượt quá giới hạn của người bình thường rất nghiêm trọng, đồng thời còn nói nhiều...” Vụ Mang Mang có phần hoang mang, bất lực: “Tôi sẽ trở nên tồi tệ hơn sao?”

Ngô Dụng thở dài: “Không phải thế, Mang Mang à. Những điều này không phải lỗi của cô, cô chỉ là chưa học được cách làm sao để điều chỉnh cảm xúc của bản thân. Tôi lưu ý thấy mỗi một nhân vật cô chọn diễn không có vai nào là thiếu nữ, nếu không phải tình nhân, thì là một bà vợ đi bắt gian, hoặc là nữ chính trong phim bi kịch, tất cả đều là những vai diễn phản diện, cô viện vào đó để giải tỏa những cảm xúc tích tụ trước kia, thực ra cũng chỉ là một phương

thức thôi. Những điều này đều là do ám ảnh thời thơ ấu của cô tạo thành, cô và bố mẹ đã từng thử trao đổi về phương diện này chưa?”

Vụ Mang Mang nhìn Ngô Dụng bằng ánh mắt “anh thật ngớ ngẩn”, “Mỗi tuần bố tôi trả phí điều trị cao như thế cho anh, lẽ nào là để anh khuyên tôi quay về chỉ trích họ? Bác sĩ Ngô anh ngộ à!”

“Mọi chuyện về mình tôi đã kể hết cho anh nghe rồi, thời thơ ấu, bố mẹ tôi lần lượt ngoại tình, trong nhà chỉ có bà giúp việc chăm sóc, lần nào về nhà họ cũng tặng tôi đủ mọi loại búp bê Barbie, tôi nghĩ họ tặng tôi mấy con búp bê Barbie là để tôi tự biên tự diễn về gia đình mơ ước của mình. Mỗi con búp bê của tôi đều có tên, tôi còn nghĩ ra cho mỗi con một kịch bản rất đặc sắc đấy. Cũng bởi vì quá chìm đắm vào những nhân vật tưởng tượng ấy không tài nào thoát ra được, nên bây giờ tôi thành ra thế này đây, mắc chứng bệnh cuồng diễn kịch.”

“Quả thực tôi có thể oán trách bố mẹ mình, nhưng làm thế thì có tác dụng gì, tôi đâu thể sống lại vào thời thơ ấu, để bố mẹ tôi đừng ngoại tình, đừng bỏ mặc tôi, đừng mua cho tôi búp bê Barbie?”

Vụ Mang Mang lại bắt đầu kích động, nước mắt không nén được mà trào ra, “Thực ra bây giờ họ đã làm rất tốt. Họ đều sửa đổi bản thân, đi một vòng mới phát hiện hóa ra người kia mới là tình yêu đích thực của mình, mỗi ngày đều ở nhà tình cảm sến rện tới phát nôn. Họ bây giờ rất yêu tôi, nhưng tôi phải làm sao? Khi tôi cần họ nhất thì họ không có mặt, bây giờ tôi trưởng thành rồi, muốn có cuộc sống riêng, họ lại không ngừng quản lý tôi. Mỗi tuần tôi phải đi xem mắt bao lần anh biết không? Vì cái bệnh này mà tôi đã bị đá bao nhiêu lần rồi, anh biết không?”

Vụ Mang Mang bắt đầu gào khóc vật vã, “Nhưng tôi phải làm sao, làm sao đây, mọi người đều trở nên tốt đẹp, chỉ có tôi, chỉ có tôi là càng lúc càng xấu xa, làm họ thất vọng, làm họ cảm thấy là gánh nặng, là phiền toái...”

Thời gian sau đó Vụ Mang Mang hoàn toàn không thể tiến hành trò chuyện bình thường được nữa, nên phí tư vấn của bác sĩ tâm lý hôm nay đều tiêu tốn vào trong nước mắt của cô cả.

Ghi chú:

1. Weibo: mạng xã hội phổ biến ở Trung Quốc, gần giống facebook. (ND)